

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **JUDr. E. K.**, proti žalované: **Západočeská univerzita**, se sídlem Univerzitní 8, Plzeň, týkající žaloby ze dne 25. 6. 2012, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2014, č. j. 57 A 46/2012 – 58,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

**I.
Vymezení věci**

[1] Dne 15. 4. 2009 žalobkyně na Fakultě právnické Západočeské univerzity (dále jen „ZČU“) neúspěšně obhajovala disertační práci na téma „Architektonické dílo v systému autorského práva a jeho pojetí v autorském zákoně č. 121/2000 Sb.“. Disertační práce jí byla vrácena k přepracování a dne 13. 6. 2011 proběhla druhá obhajoba předmětné disertační práce, po níž komise pro obhajobu disertační práce tajným hlasováním rozhodla, že žalobkyni nebude udělen akademický titul „doktor“ (ve zkratce Ph.D.). Podle zápisu o průběhu obhajoby byla žalobkyně se stanoviskem komise, resp. důvody rozhodnutí seznámena, jak potvrdila svým podpisem. Výsledek obhajoby napadla žalobkyně námitkami dle čl. 53 odst. 9 Studijního a zkušebního řádu ZČU. O námitkách rozhodl děkan Fakulty právnické rozhodnutím ze dne 11. 11. 2011 č. j. DFPR – 523/2011 tak, že jim nevyhověl. Uvedl, že obhajoba disertační práce proběhla před řádně jmenovanou komisí, která tajným hlasováním rozhodla o neudělení akademického titulu „doktor“ a žádný právní předpis neumožňuje oborové radě ani děkanovi rozhodnutí komise měnit. Žádost o přezkoumání tohoto rozhodnutí prorektor pro studijní

a pedagogickou činnost rozhodnutím ze dne 3. 4. 2012, č. j. ZCU 008847/2012, doručeného žalobkyni dne 12. 4. 2012, zamítl a původní rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobou, podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) dne 25. 6. 2012 se žalobkyně po odstranění vad podání domáhala, aby krajský soud 1) zrušil rozhodnutí komise pro obhajobu disertační práce ze dne 13. 6. 2011 dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“); 2) přiznal žalobkyni nárok na akademický titul „doktor“ (ve zkratce Ph.D.) dle § 80 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“); 3) uložil žalované povinnost vydat žalobkyni osvědčení (diplom) o udělení akademického titulu „doktor“ (ve zkratce Ph.D.) dle § 79 odst. 1 s. ř. s.

[3] Krajský soud usnesením ze dne 29. 5. 2014, č. j. 57 A 46/2012 – 58 (dále jen „napadené usnesení“) žalobu odmítl. K prvnímu požadavku krajský soud sdělil, že právo na vysokoškolské vzdělání nelze chápat jako základní právo v tom smyslu, že by každý byl oprávněn studovat na vysoké škole, jakou si sám zvolí, a že by stát byl povinen zaručit komukoliv takové vzdělání, jaké si přeje. Součástí vzdělávacího systému je mimo jiné i doktorský studijní program, který je zaměřen na vědecké bádání a samostatnou tvůrčí činnost v oblasti výzkumu nebo vývoje, jehož studium se řádně ukončuje státní doktorskou zkouškou a obhajobou disertační práce, kterými se prokazuje schopnost a připravenost k samostatné činnosti v oblasti výzkumu nebo vývoje. S konáním každé zkoušky je spojeno subjektivní veřejné právo studenta na to, aby daná zkouška proběhla za podmínek stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem [§ 62 odst. 1 písm. d) ZVŠ], přičemž tomuto právu studenta odpovídá povinnost vysoké školy stanovené podmínky dodržet. V tomto kontextu lze v kontrole jejich dodržení spatřovat výkon státní správy. Hodnocení vědomostí uplatněných studentem při obhajobě disertační práce náleží pouze komisi pro obhajobu disertační práce, před níž ji student koná. Soudní přezkum výsledku obhajoby disertační práce na vysoké škole nemůže spočívat v přezkumu vědomostí studenta a jeho publikační činnosti v porovnání s výsledky hodnocení ze strany komise pro obhajobu disertační práce. V závislosti na zjištěném porušení podmínek „řádného procesu“ stanovených pro obhajobu disertační práce by bylo možné např. z důvodu neúplného či chybného obsazení komise pro obhajobu disertační práce, případně jiného porušení pravidel stanovených právními či studijními předpisy, rozhodnout o anulaci příslušné obhajoby disertační práce (práva studenta by byla obnovena analogicky v souladu s § 68 odst. 5 ZVŠ). V takovém případě by ale muselo být žalobou napadeno konečné rozhodnutí o této otázce, kterým je ve smyslu čl. 53 odst. 9 SZŘ rozhodnutí děkana Fakulty právnické o námitkách proti výsledku obhajoby. Žaloba, směřující přímo proti rozhodnutí komise pro obhajobu disertační práce, je ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s. nepřípustná, neboť se jí žalobkyně domáhá přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle soudního řádu správního vyloučeno (napadáno je prvostupňové rozhodnutí). Takový návrh je podle zákona nepřípustný a je důvodem pro jeho odmítnutí podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. I kdyby však bylo žalobkyni napadáno rozhodnutí děkana, jímž bylo rozhodnuto o námitkách žalobkyně vůči hodnocení komise, byla by žaloba soudem odmítnuta rovněž podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť soudu rozhodujícím v správním soudnictví není z důvodu shora uvedených dána pravomoc přezkoumávat výsledek hodnocení komise pro obhajobu disertační práce. Rozhodnutím, které mohlo být napadeno žalobou ve správním soudnictví, mohlo být rozhodnutí prorektora pro studijní a pedagogickou činnost č. j. PR-P 11983/2012 ze dne 20. 4. 2012, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí děkana ze dne 5. 3. 2012, čj. DFPR-OVV-CII/1d-8386/2012, jímž bylo rozhodnuto o ukončení studia žalobkyně.

[4] K druhému bodu žalobního petitu uvedl krajský soud, že dle § 2 odst. 9 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále jen „ZVŠ“) *nikdo kromě vysoké školy nemá právo přiznávat*

pokračování

akademický titul, konat habilitační řízení, konat řízení ke jmenování profesorem, používat akademické insignie a konat akademické obřady. V této části žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jelikož přiznávat akademický titul nepřislouží správnímu ani jinému soudu, ale výhradně vysoké škole. Neshledal proto ani možným postup podle § 46 odst. 2 s. ř. s.

[5] Krajský soud žalobu jako nepřijatelnou ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl i v poslední části. Žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je na místě pouze tehdy, pokud hmotné právo zakládá nárok žalobce na vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 8 Ans 1/2008 - 170). Právo studenta na úspěšnou obhajobu disertační práce a na přiznání s tím souvisejícího akademického titulu zákon o vysokých školách nestanoví. Nárok žalobkyně na vydání osvědčení (diplomu) o udělení akademického titulu „doktor“ (ve zkratce Ph.D.) tak hmotným právem založen nebyl a není.

II.

Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] Žalobkyně / stěžovatelka / napadla usnesení krajského soudu včas podanou kasační stížností. Tvrzení krajského soudu, že nemůže přezkoumávat výsledek hodnocení komise pro obhajobu disertační práce, považuje stěžovatelka za zavádějící. Stěžovatelka se nedomáhá přezkumu hodnocení komise, rozhodnutí napadá z důvodu absence odůvodnění. Odůvodnění (důvod neúspěchu) jí nebyl sdělen, a to ani ústně. Napadené rozhodnutí je tudíž neplatné a nemohlo se nikdy stát právně účinným.

[7] Vážné procesní pochybení v řízení před krajským soudem spatřuje stěžovatelka v tom, že nebyla seznámena s vyjádřením žalované k žalobě. Až z napadeného usnesení se tak zprostředkovaně dozvěděla, že ze zápisu ze zasedání komise pro obhajobu vyplývá, že důvodem neudělení požadovaného titulu byla nedostatečná publikační činnost a nedostatečné zodpovězení položených otázek. Tyto důvody jí však osobně nikdo nesdělil a takto dodatečně působí neautenticky. Ani oponenti ani školitel pak stěžovatelce před obhajobou nedostatečnou publikační činnost nevytkli.

[8] Stěžovatelka dále nesouhlasí s tím, že měla napadnout pozdější rozhodnutí – rozhodnutí děkana Fakulty právnické o námitkách, případně následující rozhodnutí o ukončení studia. Kdyby tak učinila, soud by jí nepochybně vytkl, že nenapadla rozhodnutí komise pro obhajobu. Je naopak logické, že napadla první rozhodnutí, na němž jsou ostatní rozhodnutí závislá. Po zrušení rozhodnutí o neudělení požadovaného titulu se stěžovatelce obnoví status studenta bez ohledu na následné rozhodnutí o ukončení studia, a v této pozici může žádat o nové rozhodnutí komise pro obhajobu, včetně odůvodnění.

[9] Návrhem, aby soud přiznal žalobkyni nárok na akademický titul „doktor“ (bod 2 žalobního petitu) se neměl soud vůbec věcně zabývat a měl jej vypořádat až v případě, že by žalovaná opětovně odmítla stěžovatelce požadovaný titul udělit. Ani bodem 3) žalobního petitu, v němž stěžovatelka požadovala uložit žalované povinnost vydat diplom o udělení akademického titulu „doktor“, se krajský soud neměl věcně zabývat. Stačilo uvést, že se jím s ohledem na nevyhovění první části žaloby zabývat nebude. Stěžovatelka tudíž navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že komise pro obhajobu splnila veškeré povinnosti stanovené zákonem a SZŘ a nikde není stanoveno, že výsledek hodnocení

komise musí být studentovi sdělen v písemné formě. Důvody neúspěchu při obhajobě disertační práce nebyly uváděny dodatečně, jsou uvedeny v písemném zápisu ze zasedání komise, který stěžovatelka osobně podepsala. Žalované konečně není zřejmé, z jakého důvodu požadovala stěžovatelka, aby krajský soud rozhodl o udělení akademického titulu doktor a uložil povinnost vydat osvědčení o titulu (diplom), když v kasační stížnosti dovozuje, že se soud těmito návrhy vůbec neměl zabývat, neboť se jedná o návrhy podmíněné dalším jednáním žalované. Navrhuje tudíž, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[12] Z obsahu kasační stížnosti se podává, že jediným a současně rozhodným důvodem kasační stížnosti je důvod uvedený pod ustanovením § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. V případě, kdy je kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí návrhu (nebo o zastavení řízení), lze totiž kasační stížnost podat pouze z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS).

[13] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[14] Krajský soud se v napadeném usnesení zřetelně inspiroval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 As 1/2009 – 141, v němž se zdejší soud zevrubně věnoval otázce, zda se v případě rozhodování děkana ohledně klasifikace u státní zkoušky jedná o rozhodování v oblasti veřejné správy, které podléhá přezkumu ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud má za to, že východiska citovaného rozsudku se uplatní i v posuzovaném případě stěžovatelky.

[15] Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí uvedl: *„Zákon o vysokých školách stanoví, že vysokoškolské vzdělání se získává studiem v rámci akreditovaného studijního programu podle studijního plánu, jenž stanoví časovou a obsahovou posloupnost předmětů, formu jejich studia (prezenční, distanční nebo jejich kombinaci) a způsob ověření studijních výsledků. Studijní programy se rozlišují na bakalářský, magisterský a doktorský, přičemž studium se ukončuje absolutoriem příslušného studijního programu, tj. dnem, kdy byla vykonána státní zkouška předepsaná na závěr studia nebo její poslední část. Státní zkouška se koná před zkušební komisí a má veřejný charakter, neboť její průběh i vyhlášení výsledků jsou veřejné. Právo zkoušet při státní zkoušce mají pouze profesori, docenti a odborníci schválení příslušnou vědeckou radou, případně i další významní odborníci v daném oboru jmenovaní Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministerstvo“). Dokladem o absolvování studijního programu v příslušném studijním oboru je vysokoškolský diplom. Podle zákona o vysokých školách je vysoká škola právnickou osobou a rozlišuje se na dva typy: univerzitní nebo neuniverzitní. V souzené věci se jedná o vysokou školu univerzitního typu, která je jako veřejná vysoká škola zřízena zákonem o vysokých školách, jenž upravuje jak samosprávu, tak i veřejnou správu na úseku vysokého školství.“*

pokračování

[16] *Samosprávný charakter veřejné vysoké školy je zvláště patrný z možnosti vydávat vnitřní předpisy veřejné vysoké školy, z nichž nejvýznamnější je statut, jenž obsahuje mj. i podmínky studia v rámci některého ze studijních programů. Jejich tvorba a uskutečňování, stejně jako organizace studia a rozhodování o právech a povinnostech studentů, tedy patří do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy. Tato skutečnost, která výslovně vyplývá z ustanovení § 6 odst. 1 písm. c), d) a e) zákona o vysokých školách, však nic nemění na tom, že studijní programy podléhají akreditaci, neboť není-li studijní program akreditován, nelze k jeho studiu přijímat uchazeče, konat výuku, zkoušky ani přiznávat akademické tituly. O udělení akreditace rozhoduje ministerstvo (v návaznosti na stanovisko Akreditační komise), které v rámci své působnosti, jež mu byla svěřena jako ústřednímu orgánu státní správy, rovněž registruje výše zmíněné vnitřní předpisy vysokých škol.*

[17] *Touto formou státní správa zabezpečuje realizaci základních úkolů veřejné správy v oblasti vysokého školství, mezi které patří i umožnění přístupu k vysokoškolskému vzdělání a získání odpovídající profesní kvalifikace. Přístup k vysokoškolskému vzdělání a získání odpovídající profesní kvalifikace vysoká škola tedy umožňuje prostřednictvím akreditovaných studijních programů, v jejichž rámci ověřuje znalosti, jež jsou výústěním její pedagogické činnosti na straně jedné a přípravy samotného studenta na straně druhé. Součástí tohoto systému je mimo jiné i státní zkouška, při které se jedná o finální ověření znalostí studenta získaných během studia v příslušném studijním programu.*

[18] *S konáním každé zkoušky přitom není spojeno pouze její ohodnocení, ale zákon s konáním zkoušky spojuje také subjektivní veřejné právo studenta na to, aby daná zkouška proběhla za podmínek stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem [§ 62 odst. 1 písm. d)], přičemž tomuto právu studenta odpovídá povinnost vysoké školy stanovené podmínky dodržet. V tomto kontextu lze v kontrole jejich dodržení spatřovat výkon státní správy. Jinými slovy veřejná vysoká škola, resp. její orgán rozhodující ve věci dodržení podmínek stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem pro konání státní zkoušky je vykonavatelem veřejné správy, která na něho byla přenesena právě prostřednictvím akreditace daného studijního programu a registrace vnitřních předpisů, včetně studijního a zkušebního řádu.*

[19] *Rozhodování ve věci dodržení stanovených podmínek během zkoušky se tedy nepochybně týká rozhodování o právech a povinnostech studenta, na které se vztahuje ustanovení § 68 zákona o vysokých školách; to znamená, že pokud student v tomto směru podá žádost, musí být o této žádosti rozhodnuto a student o tom musí být prokazatelně uvědoměn (§ 68 odst. 1 a 2 uvedeného zákona). Příslušný orgán vysoké školy přitom rozhoduje jako orgán veřejné správy.*

[20] *V obecné rovině má tedy rozhodnutí ve věci dodržení podmínek (stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem) pro konání státní zkoušky charakter rozhodnutí ve věcech veřejné správy, které podléhá přezkumu ve správním soudnictví.*

[21] *Zákon o vysokých školách nestanoví, že student má právo na úspěšné vykonání zkoušky a z tobo plynoucí právo žádat o změnu klasifikace udělené při státní zkoušce. Zjednodušeně řečeno student při konání státní zkoušky nemá právo na „výsledek“, ale na „řádný proces“ s ní související, který je primárně určován podmínkami danými studijním programem, resp. studijním a zkušebním řádem [§ 62 odst. 1 písm. d) zákona o vysokých školách]. „Řádný proces“ garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi studenty za obecným způsobem stanovených podmínek.*

[22] *Hodnocení vědomostí uplatněných studentem u zkoušky náleží pouze zkušební komisi, před níž ji student koná... Jak již bylo výše uvedeno, právo na vzdělání v sobě (bez dalšího) negarantuje právo na dosažení určité úrovně vzdělání. To je, zvláště u vysokoškolského vzdělání, jakožto nejvyšší formy vzdělání, podmíněno řadou faktorů, včetně vědomostí studenta, které jsou výslednicí jeho předchozí přípravy a pedagogické činnosti vysoké školy a které lze zvláště při ústní formě zkoušky zpětně jen obtížně hodnotit, a to tím spíše, že hlediska odborná mohou převážet nad právními. V tomto směru tedy Nejvyšší správní soud soublasí*

s městským soudem, že klasifikací státní zkoušky jsou hodnoceny vědomosti studenta, které nemohou být podrobeny soudnímu přezkumu.

[23] *Princip přezkumu (státních) zkoušek na vysoké škole nespočívá a ani spočívat nemůže v přezkumu vědomostí uplatněných studentem při výkonu zkoušky a přezkumu tomu odpovídajícího ohodnocení ze strany zkoušejícího, výbrž v přezkumu zákonnosti těch postupů, které lze ve smyslu shora uvedeného podřadit pod výkon státní správy.*“

[24] *V závislosti na zjištěném porušení podmínek „řádného procesu“ stanovených pro konání státní závěrečné zkoušky (či jiné zkoušky) by bylo možné např. z důvodu neúplného či chybného obsazení zkušební komise, případně jiného porušení pravidel stanovených právními či studijními předpisy, rozhodnout o anulaci příslušné zkoušky (práva studenta by byla obnovena analogicky v souladu s § 68 odst. 5 zákona o vysokých školách).*

[25] Vztaženo na případ stěžovatelky, pokud dojde k porušení podmínek „řádného procesu“ při obhajobě disertační práce, má ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách [na rozhodování o právech a povinnostech studenta se nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Rozhodnutí musí být vydáno do 30 dnů ode dne přijetí žádosti nebo oznámení předmětné skutečnosti] právo žádat o opakování obhajoby disertační práce tak, aby bylo zachováno její právo disertační práci obhajovat v souladu se zákonem o vysokých školách a vnitřními předpisy vysoké školy, zejména Studijním a zkušebním řádem. Rozhodnými předpisy jsou v tomto případě ustanovení § 47 zákona o vysokých školách a zejména čl. 50 – 53 Studijního a zkušebního řádu, který detailně upravuje podmínky vyhlášení obhajoby disertační práce, složení a způsob rozhodování komise pro obhajobu a samotný průběh obhajoby. Rozhodnutí orgánu vysoké školy pak v tomto rozsahu podléhá soudnímu přezkumu jako rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.

[26] Stěžovatelka však v tomto ohledu ničeho nenamítala a domáhá se toliko věcného přezkumu rozhodnutí komise pro obhajobu, a to zejména s odkazem na vady odůvodnění. Věcný soudní přezkum rozhodnutí komise pro obhajobu disertační práce o tom, že se stěžovatelce neuděluje akademický titul doktor, je však s ohledem na shora uvedené vyloučen. Krajský soud tudíž rozhodl správně, pokud žalobu v této části odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a námitky stěžovatelky jsou nedůvodné. Krajský soud (bod [47] rozsudku) rovněž správně poukázal na čl. 53 odst. 7 SZŘ, podle něhož výsledek obhajoby disertační práce oznamuje předseda komise pro obhajobu disertační práce studentovi neprodleně po ukončení neveřejné části a student podepíše na formuláři, že byl se stanoviskem komise seznámen, jak se v daném případě stalo.

[27] Další námitku představuje skutečnost, že krajský soud nedoručil stěžovatelce vyjádření žalované k podané žalobě, což stěžovatelka považuje za vážné procesní pochybení. Dle § 74 odst. 1 s. ř. s. *předseda senátu doručí žalobu žalovanému do vlastních rukou... Současně uloží žalovanému, aby nejdéle ve lhůtě jednoho měsíce předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě... Došlé vyjádření doručí žalobci a osobám zúčastněným na řízení.* Nejvyšší správní soud interpretuje toto ustanovení tak, že *jestliže soud nezaslal ostatním účastníkům řízení vyjádření jednoho z účastníků, přitom z něho ve svém rozhodnutí vychází a účastníci se s ním nemohli seznámit ani během jednání, od kterého soud upustil, zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí soudu* (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2007, č. j. 2 Afs 91/2007 – 90). Postup krajského soudu, který nezaslal stěžovatelce vyjádření žalované je tedy vadou řízení spočívající v porušení § 74 odst. 1 s. ř. s. Důvodem pro zrušení usnesení krajského soudu je však dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jen taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí (tj. jeho výroku). Vada musí dosahovat takové intenzity, že není možné s určitostí říci, že pokud by nenastala, byl by výrok rozhodnutí totožný (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 – 59, či rozsudek ze dne 21. 2. 2008, č. j. 1 Afs 11/2008 - 72).

pokračování

[28] Důvodem pro zrušení napadeného usnesení krajského soudu by mohla být shora popsaná vada jen tehdy, je-li pravděpodobné, že mohla mít vliv na zákonnost závěru soudu o nepřipustnosti žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 5/2012 – 31). Stěžovatelka však s danou vadou řízení spojuje pouze námitku, že teprve z odůvodnění napadeného usnesení (které odkazuje na vyjádření žalované) se dozvěděla, že důvodem neúspěchu u obhajoby disertační práce byla nedostatečná publikační činnost a nedostatečné zodpovězení položených otázek. Tímto tvrzením však stěžovatelka nebrojí proti důvodům, které vedly krajský soud k odmítnutí žaloby, ale opět pouze věcně napadá rozhodnutí komise pro obhajobu disertační práce. Toto tvrzení navíc nemá oporu ve spise žalované, kde je založen zápis ze zasedání komise pro obhajobu disertační práce, který je stěžovatelkou podepsán, a uvedené důvody neúspěchu u obhajoby jsou v něm uvedeny. Stěžovatelka s nimi tudíž musela být seznámena. S ohledem na tyto skutečnosti namítaná vada řízení nedosahuje takové intenzity, která by měla vliv na zákonnost napadeného usnesení.

[29] Úvahy krajského soudu o tom, že stěžovatelka mohla ve správním soudnictví napadnout až rozhodnutí prorektora pro studijní a pedagogickou činnost č. j. PR-P 11983/2012 ze dne 20. 4. 2012, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí děkana ze dne 5. 3. 2012, čj. DFPR-OVV-CII/1d-8386/2012, jímž bylo rozhodnuto o ukončení jejího studia, nejsou pro posuzovaný případ podstatné. Rozhodnutí o ukončení studia lze jistě správním žalobou napadnout, nicméně ani v řízení o této žalobě by nebylo možné věcně přezkoumat důvody rozhodnutí komise pro obhajobu disertační práce.

[30] Nedůvodná je také námitka, že krajský soud se vůbec neměl zabývat návrhy stěžovatelky výše označenými jako bod 2) a bod 3) žalobního petitu a měl vyčkat dalšího postupu žalované, resp. v napadeném usnesení konstatovat, že se těmito body zabývat nebude. Je naopak povinností soudu návrh projednat a rozhodnout o něm, krajský soud tedy postupoval v souladu s objektivním právem, když rozhodl i o těchto částech žaloby.

IV.

Závěr a náklady řízení

[31] Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že napadené usnesení není nezákonné z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto jí nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu